

gjøre. Hvis nemlig det ærede Medlem som Justitsminister havde været i Stand til hurtigt og snart at komme til den Erkjendelse, hvortil han senere kom, at Manden ikke var stiftet til at blive i dette Embede, er jeg vis paa, at en stor Del af den Uvillie, der nu er bleven fremkaldt imod ham i Kredsen, vilde være funden bort. Den ærede daværende Minister ventede imidlertid meget længe, og jeg kan tilføje, at det forekom Befolkningen i den paagjældende Egn, at han var i høi Grad sen til at tage sig alvorligt af denne Sag, hvilket vistnok ikke mindst bidrog til at gjøre denne Sag saa ulykkelig for den Bedkommende, som den i mange Maader er bleven. Seg vil meget nødig gaa ind paa at fremdrage hans Forhold her, men jeg kan paa ingen Maade lade det staa hen, at han i det Hele taget skulde være en meget nidhær og ivrig Mand. Der kan unegtelig gives Forklaringer og Antydninger af denne Nidhæthed og Ivrigheid i saadanne Retninger, at disse Egenskaber tværtimod ikke blive til den Paagjældendes Nos eller Ære. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds saa stærkt fremhævede, at Manden ikke har gjort sig skyldig i nogen Uredelighed, at der ikke har været noget Uredeligt i hans Færd, er det af den Slags Ting, der maasse kunne siges at være rigtige i streng juridisk Forstand. Seg veed det ikke, men jeg vil dog henvise til, hvad der er oplyst i Betænkningen, navnlig med Hensyn til det Forhold, der fandt Sted mellem ham og Møllefæster Jensen, med hvem han havde ført Injurieproces. (Rjer: Jordemoderen!) Ja, den Sag skal jeg ikke komme ind paa her, men med Hensyn til den førstnævnte Sag skal jeg bemærke, at der blev indgaaet et skriftligt Forlig mellem Herredsfogden og Møllefæster Jensen, hvilket blev indsendt til Amtet og approberet der, hvorefter det udtrykkelig blev bestemt, at Jensen skulde betale alle Omkostningerne; men det findes tillige oplyst, at de to Paagjældende samtidig traf en mundtlig Overenskomst, der saae ganske anderledes ud. Seg veed ikke, hvad man skal kalde en saadan Fremfærd, og det undrer mig meget, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds dog kan finde sig foranlediget til at forsvare den paagjældende Embedsmand. Seg kan være ganske enig med ham i, at man i høi Grad kan beklage den Bedkommende; hvis dette ikke havde været Tilfældet, vilde jeg ikke have kunnet tilbageholde Bemærkninger om en hel Del Ting, som jeg da vilde være bleven nødt til at komme frem med. Der staa imidlertid ogsaa en Befolkning bag ved, en Befolkning, der i saa mange Aar har maattet føre den ene Klage efter den anden over denne Embedsmand, som det en lang Tid syntes for bøve Dren, indtil de endelig trængte igjennem. Naar det ærede Medlem omtalte, at man maatte lægge Mærke til, at den Bedkommende er bleven affædiget imod sin Villie, og at det i det Hele taget var en meget streng og haard Behandling,

der overgik ham, negter jeg ikke dette; men det er dog et Spørgsmaal, om denne Behandling var en saadan, at den var overensstemmende med, hvad fuld Retfærdighed kunde kræve, naar Loven skal gjælde saavel for den Ene som for den Anden. Seg vil ikke sige dette for hans Skyld, men jeg vil sige det lige overfor Alle og Enhver; ingen Embedsmand er tjent med, at der i det Hele taget bliver set gjennem Fingre med ham paa den Maade, som her er sket. Det er lige saa fuldt i Embedsmændenes som i Befolkningens Interesse, at det ikke sker. — Hvad angaar det Punkt, den ærede Finantsminister omtalte, og hvorpaa ligeledes det ærede Medlem gjorde opmærksom, nemlig, at han før denne Afstedigelse havde oppebaaret Pension, og at man nu maatte tage Hensyn dertil, forekommer det mig, at dersom Manden har forbrudt sin Pension af det sidst havde Embede, maa det Samme ogsaa være Tilfældet overfor den Pension, han forhen har oppebaaret; jeg kan ikke indse, at der kan være nogen Forskjel der imellem. Seg kan ikke begribe, at en Mand kan gjøre sig uskyldig, for ikke at sige uverdigg, til at beklæde sit Embede og dog være værdig til at oppebære en ældre Pension. Dersom det blot var Pengespørgsmaalet, her var Tale om, vilde jeg, som jeg før sagde, slet ikke have nævnet Sagen; thi den Sum, hvormod det gjælder for Statskassen, har ikke saa megen Betydning; men Sagen har den Betydning, at Befolkningen har sin Ret og skal komme til sin Ret; det er den Betydning, der ligger dertil. Seg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem ikke fatter saa stor Pris paa, at Flertallets Forslag bliver vedtaget. Det ærede Medlem har allerede selv som Justitsminister maatte give en Godkjendelse af de Klager, der ere komne frem i Befolkningen; men dette Forslag anser jeg for en sydligere Godkjendelse af dem, og jeg kan ikke Andet end ønske, at den maa komme frem. Seg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ikke i saa høi Grad ønsker, at den kommer frem, fordi den samtidig rammer det ærede Medlem; thi det kan ikke være Andet, end at Thinget derved giver en Mistillid tilkjende overfor det ærede Medlem. Naar der, som sagt, kun var Spørgsmaal om Pengesummens Størrelse, vilde jeg ikke have sagt Naget derved. Hvis der strax var kommet en Anmodning til Rigsdagen om at give Manden en Understøttelse efter Pensionslovens § 6, vilde jeg kunne have stillet mig ganske anderledes velvillig dertil, selv om Summen havde været baade stor og rundelig. Seg beklager gjentagende i høieste Grad, at det ærede Medlem, der da var Justitsminister, ikke længe forinden fandt sig besjötet, trods de hyppig indkomne Klager, til i stærkere Grad at tage sig af Sagen. Seg skal altsaa paany slutte med at anmode Thinget om at følge Flertallet og at stemme for Wædringsforslaget.

Winther: Der er vist ikke mindste Livil